

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
5. maj 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-133/15	Chavez-Vilchez e.a. Sagen vedrører: Skal artikel 20 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat fratager en tredjelandssstatsborger, som faktisk og dagligt drager omsorg for sit mindreårige barn, der er statsborger i en medlemsstat, ret til ophold i denne medlemsstat? Har det for besvarelsen af dette spørgsmål betydning, at den retlige, økonomiske og/eller følelsesmæssige forsørgelse ikke i det hele påhviler denne forælder, og at det desuden ikke er udelukket, at den anden forælder, der er statsborger i en medlemsstat, faktisk er i stand til at drage omsorg for barnet. Skal forælderen/tredjelandssstatsborgeren i dette tilfælde godtgøre, at den anden forælder ikke er i stand til at drage omsorg for barnet, således at barnet nødsages til at forlade Unionens område, hvis retten til ophold fratages forælderen/tredjelandssstatsborgeren?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	10.05.17
C-562/14 P	Sverige mod Kommissionen Appel af sag T-306/12, Spirlea mod Kommissionen Påstande: Dom afsagt den 25. september 2014 af Den Europæiske Unions Ret i sag T-306/12 ophæves. Kommissionens afgørelse af 21. juni 2012 om afslag på at give ægtefællerne Spirlea aktindsigt i de dokumenter, som de har begæret aktindsigt i, annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale Kongeriget Sveriges omkostninger i forbindelse med appellsagen.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	11.05.17

C-255/16	<p>Falbert</p> <p>Sagen vedrører: Er der tale om en forskrift, som skal notificeres i medfør af artikel 8, stk. 1, jf. artikel 1, stk. 1, nr. 2, nr. 5, og nr. 11, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 20. juli 1998 om ændring af direktiv 98/34/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, når følgende lægges til grund: a) der skal gennemføres en lov om ændring af en lov om visse spil, lotterier og væddemål, ved hvilken ændringslov der skal gennemføres en bestemmelse om straf bl.a. for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "udbyder spil, lotterier eller væddemål her i landet uden at have bevilling efter § 1", og for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "reklamerer for spil, lotterier eller væddemål, der ikke er omfattet af en bevilling efter § 1", og b) det fremgår af bemærkningerne til forslaget til ændringsloven, at det med de nævnte strafbestemmelser har været hensigten dels at præcisere eller indføre et forbud mod spil, som på internettet udbydes af udenlandske spilleelskaber, og som er rettet direkte mod det danske marked, dels at forbyde reklamering bl.a. for spil, der udbydes på internettet af udenlandske spilleelskaber, idet det af samme lovbemærkninger fremgår, at der efter de regler, der gjaldt for ændringerne ikke er tvivl om, at foranstaltning af spil er ulovligt, hvis et udenlandsk spilleelskab anvender salgskanaler, hvor spillet rent fysisk sælges inden for Danmarks grænser, men der er mere tvivl om, hvorvidt udenlandske spil, der retter sig mod danske spillere og rent fysisk er placeret uden for Danmark, også er omfattet af bestemmelsen, og der derfor er brug for at præcisere, at disse spil er omfattet. Videre fremgår det af bemærkningerne, at det foreslås at indføje et reklameforbud mod spil, lotterier og væddemål, som ikke har bevilling efter denne lov, og at ændringen er i overensstemmelse med det gældende forbud i hestevæddeløbslovens § 12, stk. 3, men er en præcisering af den gældende tips- og lottolovs § 10, stk. 4. Det fremgår videre af bemærkningerne, at forbudet skal sikre de spilleudbydere, der har en bevilling fra de danske myndigheder mod konkurrence fra selskaber, der ikke har en sådan bevilling og dermed ikke lovligt kan udbyde eller formidle spil i Danmark.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>11.05.17</p>
T-115/15	<p>Deza mod ECHA</p> <p>Påstande: Afgørelse truffet af den administrerende direktør for Det Europæiske Kemikalieagentur den 12. december 2014 med referencen ED/108/2014, som ajourfører og supplerer den nuværende bestemmelse vedrørende stoffet DEHP på listen over stoffer, der eventuelt skal optages i bilag XIV til forordning (EF) nr. 1907/2006 (1), annulleres.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>11.05.17</p>

	Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
A-2/15	UDTAELSE 2/15 Har Den Europæiske Union den fornødne kompetence til på egen hånd at undertegne og indgå frihandelsaftalen med Singapore? Og for så vidt angår nærværende sag mere præcist udtrykt: – Hvilke bestemmelser i aftalen hører under EU's enekompetence? – Hvilke bestemmelser i aftalen hører under EU's delte kompetence? – Findes der nogen bestemmelse i aftalen, som hører under medlemsstaternes enekompetence?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Søfartsstyrelsen	Udtalelse	16.05.17
C-225/16	Ouhrami Sagen vedrører: 1. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den her omhandlede periode på fem år beregnes a. fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet (eller med tilbagevirkende kraft: den hermed ligestillede erklæring om, at udlændingen er uønsket) blev udstedt, eller b. fra den dato, hvor den pågældende – kort sagt – faktisk har forladt EU-medlemsstaternes område, eller c. fra et andet tidspunkt? 2. Skal tilbagesendelsesdirektivets 11, stk. 2, under hensyntagen til anvendelse af overgangsreglerne fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at afgørelser, der er truffet, før dette direktiv trådte i kraft, og hvis retsvirkning er, at adressaten i de ti følgende år skal opholde sig uden for Nederlandene, og at indrejseforbuddet, som kan anfægtes ad rettens vej, er fastsat ud fra alle relevante omstændigheder i det konkrete tilfælde, ikke længere har retsvirkning, såfremt varigheden af denne forpligtelse på det tidspunkt, da dette direktiv skulle være gennemført, eller på [org. s. 24] det tidspunkt, da det konstateres, at afgørelsens adressat opholdt sig i Nederlandene, overskrider varigheden af den i denne bestemmelse omhandlede periode?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	18.05.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-434/15	Asociación Profesional Elite Taxi Sagen vedrører: 1) For så vidt som artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked udelukker transportvirksomhed fra sit anvendelsesområde, skal den formidlingsvirksomhed, som sagsøgte udøver med gevinst for øje, og som består i administrering af elektroniske midler – en grænseflade og en softwareapplikation til »smartphones og en teknologiplatform« efter sagsøgtets eget udsagn – hvorved indehaveren af et køretøj og den person, der har behov for at foretage en køretur i en by, sættes i	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen Justitsministeriet	GA	11.05.17

	<p>forbindelse med hinanden, da anses for alene at være transportvirksomhed, eller skal den anses for at være en elektronisk formidlingsydelse eller en informationssamfundsydelse, som defineret i artikel 1, nr. 2), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter og om reglerne for informationssamfundstjenester?</p> <p>2) Skal denne virksomhed, alt efter hvilken retlig karakter, den antages at have, anses for delvist at være en informationssamfundstjeneste, og, såfremt dette er tilfældet, er den elektroniske formidlingsydelse omfattet af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 56 TEUF, i direktiv 2006/123/EF og i direktiv 2000/31/EF?</p> <p>3) Såfremt den tjenesteydelse, som Uber Systems Spain, S.L., leverer, ikke anses for at være en transportydelse, og den derfor anses for at være omfattet af de tilfælde, der er beskyttet i direktiv 2006/123/EF, er artikel 15 i Ley de Competencia Desleal, der vedrører tilsidesættelse af regler om konkurrencevirksomhed, da uforenelig med direktiv 2006/123/EF, nærmere bestemt artikel 9 om etableringsfrihed og tilladelsesordninger, når der henvises til nationale love eller retsregler uden hensyntagen til, at reglerne for opnåelse af licenser eller tilladelser ikke må være restriktive eller uforholdsmæssige, dvs. at de ikke på ubehørig vis må være til hinder for princippet om etableringsfrihed?</p> <p>4) Såfremt det fastslås, at direktiv 2000/31/EF finder anvendelse på den tjenesteydelse, som Uber Systems Spain, S.L., leverer, udgør en medlemsstats restriktioner [hvad angår] fri udveksling af den elektroniske formidlingsydelse fra en anden medlemsstat, enten i form af, at levering af tjenesteydelsen er underlagt en tilladelse eller licens, eller i form af en retskendelse med påbud om ophør med levering af den elektroniske formidlingsydelse i henhold til nationale regler om illoyal konkurrence, da gyldige foranstaltninger til fravigelse af artikel 3, stk. 2, idet de opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2000/31/EF?</p>			
C-131/16	<p>Archus et Gama</p> <p>Sagen vedrører: Spørgsmål 1: Skal artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester fortolkes således, at den ordregivende myndighed kan være forpligtet til at opfordre de økonomiske aktører, som ikke inden for en fastsat frist (dvs. fristen for afgivelse af tilbud) har fremlagt de af den ordregivende myndighed krævede »erklæringer eller dokumenter«, der bekræfter, at de tilbudte leverancer, tjenesteydelser eller arbejder opfylder de af den ordregivende myndighed fastsatte krav (idet begrebet</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	11.05.17

	<p>»erklæringer eller dokumentation« også omfatter prøver af kontraktens genstand), eller som har indsendt de krævede »erklæringer eller dokumenter« behæftet med fejl, til at fremlægge de manglende eller berigtigede »erklæringer eller dokumenter« (prøver) inden for en fastsat yderligere frist, uden at forbyde, at de supplerende »erklæringer eller dokumenter« (prøver) ændrer indholdet af tilbuddet? Spørgsmål 2: Skal artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester fortolkes således, at den ordregivende myndighed må beholde den økonomiske aktørs sikkerhedsstillelse, når denne efter opfordring fra den ordregivende myndighed ikke har fremlagt de »erklæringer eller dokumenter« (prøver), der bekræfter, at de tilbudte leverancer, tjenesteydelser eller arbejder opfylder de af den ordregivende myndighed definerede krav, såfremt en sådan supplerende ville føre til en ændring af tilbuddets indhold eller den økonomiske aktør ikke var enig i den ordregivende myndigheds rettelse af tilbuddet, hvilket havde til følge, at den økonomiske aktørs tilbud ikke kunne vælges som det mest fordelagtige tilbud? Spørgsmål 3: Skal artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter fortolkes således, at der ved en »bestemt kontrakt«, som indgår i denne bestemmelse i passagen »interesse i at opnå en bestemt kontrakt«, skal forstås en »bestemt procedure for tildeling af en offentlig kontrakt« (her: offentliggjort ved bekendtgørelse af 3.6.2015), eller således, at der herved skal forstås en »bestemt kontraktgenstand« (her: tjenesteydelse bestående i digitalisering af skriftligt materiale fra den ordregivende myndigheds arkiv), uanset om den ordregivende myndighed som følge af, at en klage tages til følge, vil være forpligtet til at annullere den igangværende procedure for tildeling af en offentlig kontrakt og eventuelt iværksætte en ny procedure for tildeling af en offentlig kontrakt?</p>			
T-303/15	<p>Barqawi mod Rådet Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/375 af 6. marts 2015 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2015/383 af 6.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	11.05.17

	marts 2015 om gennemførelse af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, herunder også de omkostninger, der er afholdt af sagsøgeren.			
T-304/15	Abdulkarim mod Rådet Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/375 af 6. marts 2015 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien annulleres for så vidt angår sagsøgeren. Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2015/383 af 6. marts 2015 om gennemførelse af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres for så vidt angår sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, herunder de af sagsøgeren afholdte omkostninger.	Erhvervsstyrelsen	Dom	11.05.17
C-682/15	Berlioz Investment Fund 1) Gennemfører en medlemsstat EU-retten, således at chartret følgelig finder anvendelse i henhold til dennes artikel 51, stk. 1, i en situation som den foreliggende, når medlemsstaten fastsætter en administrativ bøde over for en retsundergIVEN på grund af dennes manglende opfyldelse af sin forpligtelse til at samarbejde, som følger af et oplysningspåbud truffet af medlemsstatens kompetente myndighed i henhold til nationale processuelle regler, som er indført i dette øjemed, inden for rammerne af denne medlemsstats gennemførelse, som anmodede stat, af en anmodning om udveksling af oplysninger fra en anden medlemsstat, som sidstnævnte bl.a. baserer på bestemmelserne i direktiv 2011/16 om udveksling af oplysninger efter anmodning? 2) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, kan en retsundergIVEN da påberåbe sig chartrets artikel 47, når denne finder, at førnævnte administrative bøde, som denne er blevet pålagt, skal tvinge denne til at afgive nogle oplysninger inden for rammerne af gennemførelsen iværksat af den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat, hvori den retsundergIVNE har bopæl, af en anmodning om oplysninger fra en anden medlemsstat, som ikke angiver nogen begrundelse for det reelle skattemæssige formål, således at der ikke foreligger noget legitimt formål i det foreliggende tilfælde, og som sigter på at indhente oplysninger, hvis forventede relevans for det pågældende beskatningstilfælde ikke foreligger? 3) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, kræver adgangen til effektive retsmidler og til en upartisk domstol i chartrets artikel 47 da, uden at chartrets artikel 52, stk. 1, gør det muligt at fastsætte begrænsninger, at den kompetente nationale ret skal have fuld prøvelsesret og følgelig en beføjelse til, i hvert fald når der foreligger en indsigelse herom, at efterprøve gyldigheden af et oplysningspåbud truffet	SKAT	Dom	16.05.17

	<p>af den kompetente myndighed i en medlemsstat inden for rammerne af gennemførelsen af en anmodning om udveksling af oplysninger fremsat af den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, bl.a. i henhold til direktiv 2011/16, under et søgsmål anlagt af den tredjepart, som er i besiddelse af oplysningerne og adressat for oplysningspåbuddet, til prøvelse af en afgørelse om fastsættelse af en administrativ bøde på grund af denne retsundergivnes manglende opfyldelse af sin samarbejdspligt i forbindelse med gennemførelsen af nævnte anmodning? 4) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, skal artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i direktiv 2011/16, i lyset af dels paralleliteten med standarden om forventet relevans i OECD's modelbeskatningsoverenskomst vedrørende indkomst og formue, dels princippet om loyalt samarbejde i artikel 4 TEU og formålet med direktiv 2011/16, da fortolkes således, at den forventede relevans af de oplysninger, som en medlemsstat har udbedt sig hos en anden medlemsstat, i forhold til det omhandlede beskatningstilfælde og det anførte skattemæssige formål, udgør en betingelse, som anmodningen om oplysninger skal overholde for at udløse en pligt for den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat til at efterkomme anmodningen og for at legitimere et oplysningspåbud, som denne træffer over for den tredjepart, som er i besiddelse af oplysningerne? 5) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, skal artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i direktiv 2011/16, sammenholdt med chartrets artikel 47, da fortolkes således, at de er til hinder for en lovbestemmelse i en medlemsstat, der generelt begrænser den undersøgelse, som foretages af den kompetente myndighed i sin egenskab af myndighed i den anmodede stat, af gyldigheden af en anmodning om oplysninger, til en kontrol af, om de formelle krav er opfyldt, og at disse artikler pålægger retten inden for rammerne af et for denne verserende søgsmål som det, der er beskrevet i det tredje spørgsmål ovenfor, at efterprøve overholdelsen af betingelsen om de ønskede oplysningers forventede relevans i alle henseender hvad angår deres sammenhæng med det konkret omhandlede beskatningstilfælde, det påberåbte skattemæssige formål og overholdelsen af artikel 17, stk. 1, i direktiv 2011/16? 6) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, er chartrets artikel 47, stk. 2, da til hinder for en lovbestemmelse i en medlemsstat, der udelukker en prøvelse for den kompetente nationale ret i den anmodede stat inden for rammerne af et for denne verserende søgsmål som det, der er beskrevet i det tredje spørgsmål ovenfor, af anmodningen om oplysninger fremsat af den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, og kræver denne artikel, at dette dokument fremlægges for den kompetente nationale ret, og at den tredjepart, som er i besiddelse af oplysningerne, gives adgang hertil, eller at dette</p>			
--	---	--	--	--

	dokument på grund af dets fortrolige karakter fremlægges for den kompetente nationale ret uden at nævnte tredjepart gives adgang hertil, på betingelse af at alle de vanskeligheder, som en sådan begrænsning af rettigheder medfører for nævnte tredjepart, i tilstrækkelig grad opvejes af den procedure, som følges for den kompetente nationale ret?			
C-195/16	<p>I</p> <p>1. Skal EU-retten, navnlig artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (herefter »3. kørekortdirektiv«) eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«) fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, der ikke anerkender en førerret, der er erhvervet i en anden medlemsstat, navnlig for det tilfælde at denne førerret erhvervedes i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv? 2. Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, der ikke anerkender et legitimationspapir, der blev udstedt til en indehaver af en førerret, der blev erhvervet i en anden medlemsstat i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv [org. s. 2] også for det tilfælde, at denne medlemsstat har begrænset gyldigheden af dette legitimationspapir tidsmæssigt og til statens eget område, og såfremt dette legitimationspapir endvidere ikke følger retningslinjerne for kørekortmodellen i 3. kørekortdirektiv? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, hvorefter det at føre motorkøretøj kan straffes som en lovovertrædelse (»Vergehen« 1), fordi føreren af køretøjet ikke havde ret til at føre dette, uanset at den pågældende fører har erhvervet en førerret i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv i en anden medlemsstat, men imidlertid ikke kan godtgøre dette ved hjælp af et legitimationspapir, der svarer til kørekortmodellen i 3. kørekortdirektiv? 4. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat – i hvilken kørekortansøgeren normalt får udleveret det endelige kørekort umiddelbart efter at have bestået den praktiske køreprøve – hvorefter det at føre et motorkøretøj kan straffes administrativt som en ordensforseelse (»Ordnungswidrigkeit« 2), fordi føreren af køretøjet, der har erhvervet førerret i en anden medlemsstat i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv, ikke medbragte et endeligt kørekort som bevis for sin førerret under kørslen, idet han som følge af den særlige procedure for udstedelse af det endelige kørekort i denne</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	16.05.17

	medlemsstat, hvilken køretøjets fører ikke har nogen indflydelse på, endnu ikke havde fået udstedt et sådant kørekort, hvorimod han under kørslen medbragte en officiel attest for, at han opfyldte de nødvendige betingelser for erhvervelse af førerret?			
T-122/15	Landeskreditbank Baden-Württemberg mod ECB ECBs afgørelse af 5. januar 2015 (ECB/SSM/15/10SK1ILSPWNVBNQWU0W18/3) annulleres, og det fastslås, at virkningerne af erstatningen af ECBs afgørelse af 1. september 2014 (ECB/SSM/14/1 — 0SK1ILSPWNVBNQWU0W18/1) opretholdes. ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Finanstilsynet	Dom	16.05.17
C-48/16	ERGO Poist'ovňa 1. Skal udtrykket »kontrakten mellem tredjemand og agenturgiver ikke gennemføres« i artikel 11 i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter (herefter »direktiv 86/653«) fortolkes således, at det omfatter a) fuldstændig manglende gennemførelse af kontrakten, og således også det tilfælde, hvor hverken agenturgiver eller tredjemand end ikke delvist leverer de i kontrakten fastsatte ydelser, eller b) også delvis gennemførelse af kontrakten, og således eksempelvis hvis den fastsatte omsætning ikke nås, eller i givet fald hvis kontrakten ikke opretholdes i den fastsatte periode? 2. Såfremt fortolkningen i litra b) i det første spørgsmål er korrekt, skal artikel 11, stk. 2, i direktiv 86/653 da fortolkes således, at den klausul i handelsagenturkontrakten, hvorefter agenten skal tilbagebetale en forholdsmæssig del af sin provision, såfremt kontrakten mellem agenturgiver og tredjemand ikke gennemføres i det forventede omfang, og navnlig i det i handelsagenturkontrakten fastsatte omfang, ikke udgør en fravigelse til skade for agenten? 3. Skal vurderingen i situationer som den i hovedsagen omhandlede ved fastlæggelse af, hvorvidt »omstændigheder, som kan tilregnes agenturgiveren« som omhandlet i artikel 11, stk. 1, andet led, i direktiv 86/653 foreligger, a) alene tage højde for de retlige omstændigheder, som direkte har ført til kontraktens ophør (eksempelvis såfremt tredjemand har undladt at opfylde sine kontraktmæssige forpligtelser), b) eller skal det også vurderes, hvorvidt disse retlige omstændigheder er resultatet af agenturgiverens adfærd i retsforhold med nævnte tredjemand, idet tredjemand som følge af denne adfærd har mistet tilliden til agenturgiveren og i konsekvens heraf har undladt at opfylde sin forpligtelse i henhold til kontrakten med agenturgiveren?	Justitsministeriet	Dom	17.05.17
Forenede sager C-360/15 og	X m.fl. Sag C-31/16 vedrører: 1) Skal begrebet »tjenesteydelse« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 1), fortolkes således, at detailhandel, der består af	Justitsministeriet Erhvervsstyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Miljøstyrelsen	GA	18.05.17

C-31/16	<p>salg af varer som sko og tøj til forbrugere, er en tjenesteydelse, som tjenesteydelsesdirektivet finder anvendelse på i henhold til dets artikel 2, stk. 1)? 2) I henhold til den ordning, der omhandles nedenfor i punkt 8, skal bestemte former for detailhandel, såsom salg af sko og tøj, ikke være tilladt i området uden for bycentret af hensyn til at bevare af livskvalitet i bycentrum og for at forhindre tomme ejendomme i den indre by. Er en forskrift, der indeholder en sådan ordning, omfattet af tjenesteydelsesdirektivet, henset til dettes niende betragtning, fordi sådanne forskrifter må betragtes som »regler om [...] by- og landplanlægning [...] der ikke specifikt regulerer eller indvirker på servicevirksomheden, men som skal overholdes af tjenesteyderne under udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed på samme måde som af enkeltpersoner, der handler som privatpersoner«? 3) Er det tilstrækkeligt til at antage, at der foreligger en grænseoverskridende situation, at det på ingen måde kan udelukkes, at en detailhandelsvirksomhed vil kunne etablere sig i området, eller at detailhandelsvirksomhedens kunder vil kunne komme fra en anden medlemsstat, eller skal der være faktiske holdepunkter herfor? 4) Finder tjenesteydelsesdirektivets kapitel III (etableringsfriheden) anvendelse på rent interne situationer, eller finder Domstolens praksis vedrørendetraktatbestemmelserne om etableringsfriheden og om den frie udveksling af tjenesteydelser i rent interne situationer anvendelse ved prøvelsen af spørgsmålet, om dette kapitel finder anvendelse? 5a) Er en i en lokalplan indeholdt ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede omfattet af begrebet »krav« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 7), og artikel 14, nr. 5), og ikke af begrebet »tilladelsesordning« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 6), og artikel 9 og 10? 5b) Er tjenesteydelsesdirektivets artikel 14, nr. 5) – såfremt en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede er omfattet af begrebet »krav« – eller tjenesteydelsesdirektivets artikel 9 og 10 – såfremt en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede er omfattet af begrebet »tilladelse« – til hinder for, at en kommunalforvaltning fastsætter en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede? 6) Er en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede omfattet af artikel 34 til 36 TEUF eller artikel 49 til 55 TEUF, og finder i bekræftende fald de af Domstolen anerkendte undtagelser – såfremt proportionalitetsprincippet er overholdt – da anvendelse?</p>	Forbrugerombudsmanden		
C-617/15	<p>Hummel Holding Under hvilke omstændigheder skal et juridisk selvstændigt selskab med hjemsted i Unionen, som er et datterdatterselskab af en virksomhed, som ikke selv har hjemsted i EU, anses for denne virksomheds »forretningssted« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 97, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	18.05.17

	(EUT L 78, s. 1)?			
--	-------------------	--	--	--